

BESEDA

Ciril Zlobec

I

IN NA ZAČETKU JE BILA BESEDA.

v temo zapisana beseda:
temna luč v temi čakala je,
da jo prižge pogled človeka...

Brez svetlobe lastne
je zapisana v temo,
brez svetlobe drugih
vanjo vrača se odslužena.

II

Zdaj, ko najdeš že za vsako stojnico preroka,
ni več besede, ki bi šla pred nami.

Z besedami v rokah,
z besedami pod pazduho,
z besedami na hrbtu,
z besedami na glavi,
z besedami, ki si zataknejo jih za klobuk,
da smo lahko vsaj malo hoj-la-li,
z besedami v nasmehu,
z besedami v pogledu,
z besedami v trebuhu,
z besedami v priklonu, v stisku roke,
z dišečimi besedami v gumbnici,
z večerno belimi besedami v sprejemno črni obleki,
z besedami na riti v žepu zlizanih kavbojk,
z besedami že po vseh žepih,
z besedami, besedami, besedami
krošnjarimo med sabo

in ne najdeš več besede, ene same,
ki bi šla pred nami.

III

Vso te imam in te ne najdem,
da bi bil, kar sem in moram biti.
Umiraš hkrati z rojstvom
in si prvi ali zadnji utrip v življenju
zmerom le nečesa drugega.

NE TAKO! kričim v to brezodmevno goro časa,
v ta naš nedeljski brezodmevni vikend: NE TAKO!
in čutim, da je to beseda, ki je hkrati
rojstvo in smrt, potem
nič drugega.

In vendar vem, da je dolžnost kričati,
povedati besedo,
ki tudi sama je življenje,
saj ne morem biti vse življenje
le gol človeški glas.

Zato te iščem,
iščem te s pomenom,
ki je eu sam,
edini,
moj
in vseh drugih,
ne le gol človeški glas.

Vso te imam, beseda,
pa ne morem krikniti.
Kje je moj glas,
moj goli človeški glas?

IV

Nebo je težko, komaj
da je še pod njim prostor
za nizki let večernih ptic. Kje
je moj glas, moj goli
človeški glas? Ob zazidanem

izhodu iz teme,
kjer še sinoči sonce je sijalo,
se zdaj grmadijo telesa mrtvih ptic. Kje
je moj glas,
da kriknem ga nekemu,
preden ga ubije to rušeče se nebo,
da komurkoli rečem: Tu je moja roka,
in vidim, če mi bo prijatelj,
da porečem mu: Veruj v besedo,
ki ji tudi jaz verjamem,
in vidim, če bo ulegel se na sonce,
da bi zdramil se pod krošnjo,
da mu zaupam: To ni prava pot,
in vidim, če jo bo prerasla trava,
in da ga še sam povprašam: Kam?
in vidim, če mi bo pokazal pot.

Komu naj kriknem svoj zgubljeni glas
in za njim napotim se iskat besedo?
Spet od samega začetka,
z zaupljivostjo otroka.

V

»Glej rožico, kako diši,
in tvoj konjiček, hi, in lučka, glej jo!
in tule je tvoj nosek, pi-pi-pi!«
In hčerkica v naročju se smeji
in ploska, vzklika, in ko preneham,
mi z ročicami razklepa usta,
z nohti grebe vanje, če molčim,
in joče se in prosi in se smeje:
V NJIH JE VIDELA RODITI SE BESEDO,

besedo, ki ustvarja rožo v vazi,
ki luč pod stropom ji prižge,
prilepi nosek sred obraza,
in je lepa, ker je barva rože,
in je vesela, ker prežene mrak,
in je boleča, ker te spomni, da obstajaš.

V usta sili mi z ročicami
in joče, prosi, z nohti grebe vanje,
osupla priča ustvarjanja besede.
Še jih hoče videti, loviti v dlan,
zelene, rdeče, svetle in vesele
in take, ki je bolečina v njih.

Lovi jih, stiska jih med prstki.
odmetava, zamenjuje z novimi
in hkrati tudi sama
odpira usteca in z mano ustvarja
(o njena, moja radost)
barvo, vonj, svetlobo, bolečino,

in jaz jo gledam in z njeno srečo si šepečem:
IN NA ZAČETKU JE BILA BESEDA.

SREČA KOT SLOVO OD NEZNANEGA LETALCA

Mira Mihelič

Tudi nocoj podi veter pred seboj zvezde, velikansko čredo, ki roma po nebesnih poljanah gosto in bleščeče.

Sreča, si prišla k meni, da bi mi povedala, kako preprosta si in večna, kako drugačna, kakor te iščemo ljudje? Odšla si, da ostaneš.

Nekatere stvari lahko vidim spet in spet: tudi to, kako je bil nekaj časa gospodar oblakov in spremljevalec zvezd, nad vsem, tudi nad slovesom najinega kratkega srečanja. Bil je čisto miren, nič ni napovedovalo dogodka. Ali pa ga je vendar oznanjala nekakšna slutnja, nekaj neopredeljivega, kot da je kaplja temne goste tekočine kanila v kozarec čiste vode in se v nji razpustila, da je potem videti voda spet bistra, le okus ima grenak?

Ljubše mi je skoraj, da ne bo nikoli nihče vedel, kaj se je zgodilo in zakaj. Ne mislim med nama. To vem jaz, drugi so videli samo moškega in žensko v mirnem pogovoru na ulici, na stopnišču, v restavraciji; dva, ki sta se srečala po naključju in se s smehljajem spet razšla. Mislim, v letalu, v trinajsti minuti po odletu, kakor je pisalo v uradnem poročilu, v tisti minuti, ko se je on še pravkar oglasil, da je vse v najboljšem redu. Ena tistih nepredvidenih zračnih vihravic, pravijo, ko potegne letalo